

ZĪMES, KAS RĀDA CEĻU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 2:1–11, Jņ. 4:46–54, Jņ. 5:1–16, Mk. 3:22, 23, Mt. 12:9–14, Jņ. 5:16–47.

ATMIŅAS PANTS:

“Vēl daudz citu zīmju Jēzus darīja Savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šīnī grāmatā. Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā” (Jņ. 20:30, 31).

Kāpēc Jānis sarakstīja šo evaņģēliju? Vai viņš gribēja uzsvērt Jēzus brīnumus? Vai arī kādas īpašas Jēzus mācības? Kāds iemesls bija to visu uzrakstīt? Svētā Gara spēkā un ietekmē Jānis paskaidro, kāpēc. Kaut arī par Kristus dzīvi varētu uzrakstīt vēl daudz vairāk (Jņ. 21:25), šie stāsti, ko viņš ir iekļāvis, tika rakstīti, “lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā” (Jņ. 20:31).

Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažus no Jēzus agrīnajiem brīnumdarbiem Jāņa evaņģēlijā – sākot ar ūdens pārvēršanu viņā kāzās līdz ļoti slimā dēla dziedināšanai, kā arī paralizētā vīra dziedināšanai pie Betzatas dīķa.

Jānis šos brīnumus sauc par “zīmēm”. Ar to viņš nedomā ceļa zīmes, bet gan brīnumainus notikumus, kas norāda uz dziļāku realitāti: Jēzu kā Mesiju. Visos šajos ziņojumos mēs pamanīsim cilvēkus, kas atsaucās ticībā. Viņu paraugs aicina mūs darīt tāpat.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. oktobrī.

Kāzas Kānā

Izlasi Jņ. 2:1–11. Kādu zīmi Jēzus paveica Kānā, un kā tas palīdzēja Viņa mācekļiem sākt Viņam ticēt? _____

Redzot, kā Jēzus paveic brīnumu, pārvēršot ūdeni vīnā, mācekļi tika mudināti pieņemt lēmumu sekot Jēzum. Kāpēc gan lai tā nebūtu spēcīga zīme, kas norāda uz Viņu kā uz To, kas nācis no Dieva? (Viņi, iespējams, vēl nebija gatavi saprast, ka Viņš ir Dievs.)

Mozus bija israēliešu vadonis, un viņš izveda Izraēlu no Ēģiptes ar daudzām “zīmēm un brīnumiem” (5. Moz. 6:22, 5. Moz. 26:8). Viņš bija tas, kuru Dievs izmantoja, lai atbrīvotu Izraēlu no ēģiptiešiem. (Viņš savā ziņā bija viņu “glābējs”.)

Dievs ar Mozus starpniecību pravietoja, ka nāks pravietis, kas līdzinās Mozum. Dievs lūdza Izraēlu uz klausīt Viņu (5. Moz. 18:15, Mt. 17:5, Ap. d. 7:37). Šis “pravietis” bija Jēzus, un Jāņa 2. nodaļā Jēzus izpildīja Savu pirmo zīmi, kas norādīja uz Israēla bērnu atbrīvošanu no Ēģiptes.

Nīlas upe ēģiptiešiem bija galvenais resurss; tā bija viņu dievība. Viena no mocībām bija saistīta upi – tās ūdeņu pārtapšana asinīs. Kānā Jēzus izdarīja līdzīgu brīnumu, bet tā vietā, lai pārvērstu ūdeni asinīs, Viņš to pārvērta vīnā.

Ūdens nāca no sešiem ūdens traukiem, kurus ebreju rituālos izmantoja attīrīšanas nolūkos, vēl ciešāk sasaistot brīnumu ar pestīšanas tēmām Bībelē. Stāstot par ūdens pārvēršanos vīnā un tādējādi atsaucoties uz iziešanu no Ēģiptes, Jānis norādīja uz Jēzu kā mūsu Glābēju.

Ko svētku saimnieks domāja par neraudzēto vīnu, ko Jēzus sagādāja? Viņš patiešām bija pārsteigts par dzēriena kvalitāti un, nezinādams par brīnumu, ko Jēzus tur paveica, domāja, ka viņi labāko ir pataupījuši beigām.

Grieķu termins “oinos” tiek lietots gan svaigai, gan raudzētai vīnogu sulai (sk. Septītās dienas adventistu Bībeles vārdnīca, 1177. lpp.). Elena Vaita apgalvo, ka brīnumā radītā sula nebija alkoholiska (sk. nodaļu “Kāzas Kānā”, “Laikmetu ilgas”, 149. lpp.). Bez šaubām, tie, kas uzzināja par notikušo, bija pārsteigti.

Kādi ir jūsu iemesli sekot Jēzum? (Mums to ir tik daudz, vai ne?) _____

Otrā zīme Galilejā

Visu Savas zemes kalpošanas laiku Jēzus darīja brīnumus, kas palīdzēja cilvēkiem ticēt Viņam. Jānis pierakstīja šos brīnumus, lai arī citi sāktu ticēt Jēzum.

Izlasi Jņ. 4:46–54. Kāpēc evaņģēlists šeit rakstīto sasaista ar kāzu mielastā paveikto brīnumu? _____

Sniedzot pārskatu par otro zīmi, ko Jēzus paveica Galilejā, Jānis norāda uz pirmo zīmi, kas notika kāzās Kānā. Šķiet, ka Jānis saka: zīmes, ko Jēzus darīja, palīdzēs jums saprast, kas ir Jēzus. Pēc tam Jānis piebilst: “Šī jau bija otrā zīme, ko Jēzus darīja, atnācis no Jūdejas Galilejā” (Jņ. 4:54).

Sākumā Jēzus atbilde uz augstmaņa lūgumu var šķist skarba. Tomēr šis ierēdnis sava dēla dziedināšanu bija izvirzījis kā kritēriju, lai sāktu ticēt Jēzum. Jēzus lasīja viņa sirdi un precīzi norādīja uz garīgo slimību, kas bija daudz dziļāka nekā viņa dēla dzīvībai bīstamā slimība. Kā zibens spēriens no skaidrām debesīm virietim pēkšņi nāca saprašana, ka viņa garīgā nabadzība var maksāt viņa dēla dzīvību.

Ir svarīgi atzīt, ka brīnumi paši par sevi nepierādīja, ka Jēzus ir Mesija. Arī citi ir darījuši brīnumus. Daži bija īsti pravieši, citi viltus. Brīnumi atklāj tikai pārdabiskā esamību; brīnumi paši par sevi vēl nenozīmē, ka tas ir Dievs, kas tos veic. (Sātans arī var darīt “brīnumus”, ja ar vārdu “brīnumi” mēs domājam pārdabiskas darbības.)

Augstmanis sirds sāpēs paļāvās uz Jēzus žēlastību, lūdzot dziedināt dēlu. Jēzus atbilde bija pārliecinoša. Viņš teica: “Ej, tavs dēls dzīvos” (Jņ. 4:50). Darbības vārds “dzīvos” grieķu valodā faktiski ir tagadnes formā. Šo lietojumu sauc par “futūristisko tagadni”, kur par nākotnes notikumu tiek runāts ar tādu pārliecību, it kā tas jau norisinātos. Virietis nesteidzās mājās, bet, ticot Jēzum, nākamajā dienā atgriezās mājās – un konstatēja, ka drudzis bija atstājis viņa dēlu tieši brīdī, kad Jēzus izteica šos vārdus.

Cik spēcīgs iemesls ticēt Jēzum!

Pat ja mēs piedzīvotu brīnumu, kādi kritēriji mums ir jāņem vērā, pirms mēs pieņemam, ka tas ir no Dieva? _____

Brīnums pie Betzatas dīķa

Nākamā Jāņa pierakstītā zīme notika pie Betzatas dīķa (Jņ. 5:1–9). Tika uzskatīts, ka kustību ūdenī ik pa laikam izraisa eņģelis un ka pirmais slimais, kas nonāk ūdenī, tiek dziedināts. Tādēļ dīķa apkārtnē bija pārpildīta ar tādiem, kas cerēja tikt izārstēti “nākamajā reizē”. Jēzus devās uz Jeruzalemi un, ejot garām dīķim, ieraudzīja gaidošo pūli.

Kāds tas bija skats! Visi šie cilvēki, daži arī stipri slimi, izmisīgi gaidīja dziedināšanu, kas nekad nenotiks. Kāda iespēja Jēzum!

Izlasi Jņ. 5:1–9. Tā kā ikviens, kas atradās pie dīķa, acīmredzot gribēja izveseļoties, kāpēc Jēzus jautāja paralizētajam, vai viņš vēlas tikt dziedināts (Jņ. 5:6)? _____

Ja cilvēks ir ilgstoši slim, slimība kļūst par normu, un, lai cik dīvaini tas neliktos, zaudēt invaliditāti dažkārt var būt nedaudz traucējoši. Vīrietis savā atbildē norāda, ka dziedināšanu vēlas. Problēma ir tā, ka viņš to meklē nepareizā vietā, kamēr Tas, kurš bija radījis cilvēka kājas, stāvēja tieši viņa priekšā. Vīrietis nezināja, kas ar viņu runā; tomēr pēc dziedināšanas viņš varēja sākt nojaust, ka Jēzus ir Kāds, kas ir ļoti īpašs.

“Jēzus no šī cietēja neprasa, lai tas parādītu ticību. Viņš vienkārši saka: ‘Celies, ņem savu gultu un staigā!’ Cilvēks ticībā paļaujas uz šiem vārdiem. Katrā slimnieka nervā un muskulī ieplūst jauna dzīvība, un veselīgs vingrums pārņem viņa locekļus. Neko nejautādams, viņš savu gribu pakļauj Kristus pavēlei, un visi muskuļi tam paklausā. Kājās uzlēcis, viņš saprot, ka ir vesels.

Jēzus šim cilvēkam neapgalvoja, ka tas saņems dievišķu palīdzību. Slimais varēja sākt šaubīties un tā pazaudēt savu vienīgo iespēju izveseļoties. Bet viņš ticēja Kristus vārdiem un, tiem paklausīdams, saņēma spēku.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgās”, 202., 203. lpp.)

Vēlāk Jēzus dziedināto cilvēku sastapa templī un sacīja: “Redzi, tu esi vesels kļūvis; negrēko vairs, lai tev nenotiek kas ļaunāks” (Jņ. 5:14). Kāda ir saistība starp slimību un grēku? Kāpēc mums jāsaprot, ka ne visas slimības ir konkrētu grēku tiešs rezultāts?

Cietas sirdis

Zīmes un brīnumi paši par sevi nepierāda, ka tie būtu no Dieva. Bet, no otras puses, ja tie ir no Dieva, tad ir bīstami tos noraidīt.

Izlasi Jņ. 5:10–16. Ko mēs varam mācīties no reliģisko vadītāju neiedomājamās cietsirdības attiecībā uz Jēzu un Viņa tikko paveikto brīnumu? _____

Kad Jēzus atklājās vīrietim, kurš bija dziedināts, viņš nekavējoties pastāstīja reliģiskajiem vadītājiem, ka viņu dziedinājis Jēzus. Varētu domāt, ka šis būtu istais brīdis slavēt Dievu, bet tā vietā vadītāji “tāpēc sāka Jēzu vajāt, ka Viņš to bija darījis sabbatā” (Jņ. 5:16).

Dziedināšana sabbatā bija atļauta tikai ārkārtas gadījumos. Šis vīrietis bija invalīds 38 gadus; tādējādi viņa dziedināšana nebija ārkārtas situācija. Un arī tad, ja būtu, – kāda bija nepieciešamība viņam nest savu gultu? Varētu domāt, ka Tas, kam piemīt Dieva spēks veikt šādu brīnumu, arī zinās, vai ir atļauts sabata dienā nest mājās paklājīnu. Skaidrs, ka Jēzus centās viņus aizvest pie dziļākām Bībeles patiesībām, ejot tālāk par cilvēku radītiem likumiem un noteikumiem, kas dažos gadījumos pat slāpēja patieso ticību.

Ko šie citi stāsti māca par to, cik garīgi cieti var kļūt cilvēki, lai arī kādi nāktu pierādījumi (Jņ. 9:1–16; Mk. 3:22, 23; Mt. 12:9–14)? _____

Kā šie reliģiskie vadītāji varēja būt tik akli? Iespējams, atbilde ir tāda, ka viņi bija kļuvuši akli pašu samaitātās sirds dēļ, savas maldīgās pārliecības dēļ, ka Mesija viņus atbrīvos no Romas varas, kā arī tāpēc, ka viņi paši mīlēja varu un nepadevās Dievam. Tas viss palīdzēja viņiem noraidīt patiesību, kas stāvēja viņu priekšā.

Izlasi Jņ. 5:38–42. Kāds bija Jēzus brīdinājums? Ko mēs varam mācīties no šiem vārdiem? Tas ir, kas mūsos varētu būt tāds, kas padara mūs aklu pret patiesībām, ko mums vajadzētu zināt un ņemt vērā savā dzīvē? _____

Jēzus pretenzijas

Brīnums pie Betzatas dīka sniedza Jānim lielisku iespēju uzsvērt, kas ir Jēzus. Jānis deviņos pantos apraksta brīnumu un apmēram 40 pantos (sk. zemāk) apraksta To, kurš paveica brīnumu.

Izlasi Jņ. 5:16–18. Kāpēc Jēzus tika vajāts Viņa rīcības sabatā dēļ? _____

Jņ. 5:18 var būt mulsinošs, jo tajā, šķiet, teikts, ka Jēzus pārkāpa sabatu. Tomēr, tuvāk aplūkojot Jēzus teikto Jņ. 5:16–18, redzams, ka Viņa “darbs” sabatā saskan ar Viņa attiecībām ar Tēvu. Dievs nebeidz uzturēt Visumu arī sabatā. Līdz ar to Jēzus darbība sabatā bija daļa no Viņa pretenzijām uz dievišķumu. Reliģiskie vadītāji Viņu vajāja, pamatojoties uz šķietamu sabata pārkāpšanu un pretenzijām uz vienlīdzību ar Dievu.

Izlasi Jņ. 5:19–47. Ko Jēzus teica, lai palīdzētu vadītājiem ieraudzīt Viņu tādu, kāds Viņš patiesībā ir, kā to tik spēcīgi apliecināja brīnums, ko Viņš tikko bija paveicis? _____

Jēzus aizstāv savu rīcību trīs soļos. Pirmkārt, Viņš izskaidro savas ciešās attiecības ar Tēvu (Jņ. 5:19–30). Jēzus norāda, ka Viņš un Tēvs darbojas tik ciešā saskaņā, ka Jēzum pat ir vara gan tiesāt, gan uzmodināt mirušos (Jņ. 5:25–30).

Otrkārt, Jēzus savai aizsardzībai piesauc četrus “liciniekus” pēc kārtas – Jāni Kristītāju (Jņ. 5:31–35), brīnumus, ko Viņš dara (Jņ. 5:36), Tēvu (Jņ. 5:37, 38) un Svētos Rakstus (Jņ. 5:39). Katrs no šiem “liciniekiem” sniedz liecību par labu Jēzum.

Visbeidzot Jņ. 5:40–47 Jēzus pret saviem apsūdzētājiem pavērs viņu pašu nosodījumu, atklājot kontrastu starp Viņa kalpošanu un viņu pašlabuma meklēšanu. Nosodījums, kā Viņš saka, nāks no Mozus (Jņ. 5:45–47), uz kuru viņi ir likuši cerības.

Kā mēs varam uzmanīties, lai neiekristu šajā slazdā – it kā ticēt Dievam, pat zināt pareizo mācību, bet pilnībā nepadoties Kristum? Līdzdaliet savu atbildi grupā. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Jēzus šim cilvēkam neapgalvoja, ka tas saņems dievišķu palīdzību. Slimais varēja sākt šaubīties un tā pazaudēt savu vienīgo iespēju izveseļoties. Bet viņš ticēja Kristus vārdiem un, tiem paklausīdams, saņēma spēku.

Tādā pašā ticībā mēs varam saņemt garīgu dziedināšanu. Grēks mūs ir šķīris no Dieva dotās dzīvības. Mūsu dvēseles ir paralizētas. Paši mēs svētu dzīvi spējam dzīvot tikpat maz, cik tizlais cilvēks spēja staigāt. Ir daudzi, kas apzinās savu nespēku un ilgojas pēc garīgas dzīves, kas viņus saskaņotu ar Dievu, bet tie veltīgi pūlas to sasniegt. Izmisumā tie izsaucas: ‘Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas?’ (Rm. 7:24) Lai šie izmisušie cīnītāji paceļ skatu uz augšu! Pestītājs noliecas pār saviem asinīm atpirktajiem un ar neizsakāmu laipnību un žēlsirdību saka: ‘Vai tu gribi vesels kļūt?’ Viņš tev liek celties veselībā un mierā. Negaidi, kamēr Tu sajūtīsi, ka esi dziedināts! Tici Viņa vārdiem, un tie piepildīsies! Pakļauj savu gribu Kristum! Izvēlies kalpot Viņam, un, to darīdams, tu saņemsi spēku! Lai kādi arī nebūtu Jaunie ieradumi vai tevi pārvaldošās kaislības, kas, tik ilgi padodoties, saistījušas dvēseli un miesu – Kristus spēj un ilgojas tevi atbrīvot. Viņš grib dāvināt dzīvību dvēselei, kas ‘mirusi pārkāpumos un grēkos’. (Ef. 2:1) Viņš grib atbrīvot nespēkā un nelaimē nonākušo, grēka važām saistīto gūstekni.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 203. lpp.)

“Jēzus noraidīja apsūdzību Dieva zaimošanā. Mana autoritāte darīt darbu, kurā jūs Mani apsūdzat, Viņš teica, ir tā, ka Es esmu Dieva Dēls, vienots ar Viņu raksturā, gribā un mērķos.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 208. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet šīs nedēļas nodarbību. Ticība bija atslēga, kas padarīja dziedināšanas iespējamā. Taču vadītāji parādīja, cik bīstami ir šaubīties un neticēt. Kāpēc mums nevajadzētu jautāt jautājumus (kas ir mums visiem) ar šaubām? Kāpēc tie nav viens un tas pats, un kāpēc ir svarīgi pazīt atšķirību starp tiem?

2. Apskatiet ceturtdienas pēdējo jautājumu. Kāpēc mums kā septītās dienas adventistiem jābūt īpaši uzmanīgiem attiecībā uz šīm briesmām? Lai cik svarīgi ir, piemēram, zināt un pat ievērot pareizo sabatu vai zināt par mirušo stāvokli, kāpēc šīs patiesības mūs neglābj? Kas mūs glābj un kā?

3. Uzmanīgi izlasiet Jņ. 5:47. Kā mūsdienās rīkojas tie, kuri, piemēram, noliedz vispasaules plūdus vai burtisku sešu dienu radīšanu, darot tieši to, no kā Jēzus šeit brīdināja?